A°. 1840. N°. 42.

ZATURDAG, 23. MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 19 Mei 1840.

(20220) Alzoo CAREL MULLER, zich bij rekeste aan het Gouvernement Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit te erlangen van *twee duizend* akkers Land, gelegen aan weerskanten van de *Tawajarie Kreek*, bekend onder den naam van den Grond *Waterloo*.

Zoo worden hierbij al degenen, die mogten sustineren beter regt te hebben, dan genoemden adressant, de gelegenheid gegeven, om van nu af- binnen *veertien* dagen, hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te zenden, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* legt; zullende na verloop van dien tijd, op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als de Gouverneur Generaal zal vermeenen te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Justitiëele Policie.

Degeen, welke, door aanwijzing der noodige kenteekenen, vermeent deszelfs regt van eigendom te kunnen doen gelden op een met zekere GELDSOM gevonden zoogenaamde *Ridicule*, kan zich deswegens ten burele van den Procureur Generaal vervoegen.

Paramaribo, den 21 Mei 1840.

De Adjunct Assistent ten burele voornoemd,
J. VAN LIER.

Edictale Citatie.

(18338) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaard bij deze, alle bekende en onbekende Crediteuren van den Boedel J. D. VALLENTIJN, wegens het provenue van het op den 25sten October 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de Eerste Buitenwijk, No. 130 en Oude Wijk La. A. No. 110 en 111*a*, aangekomen hebbende den Boedel J. D. VALLENTIJN voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden, ter *præ et concurrentie* Rol van het Geregtshof dezer Kolonie, welke gehouden zal worden, op Vrijdag den 3den Julij 1840, des voormiddags, om *acht* uren, en aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen, voorts hunne sustenuen van *præ et concurrentie* op te geven, en met den impetrant voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo, dezen 20sten Mei 1840.*

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding van Publieke Werken.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, aan de minst inschrijvende besteden, het ophoogen met Zand, Puin en Schulpen, der vloer over de *WILLEMSBRUG*, benevens van de beide opritten ter wederzijden van die Brug, ter lengte van (60) *zestig* voeten Rhijnlandsche maat; volgens de conditien en voorwaarden benevens de bestekken en beschrijvingen welke voor de gegadigden, ten Kantore van den ondergeteekende ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen, tot Vrijdag den 29sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 20 Mei 1840.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

PRONUNTIATIE VAN DICTUMS bij het Collegie van Commissarissen tot de *Onbeheerde Boedels*, op *HEDEN*, des voormiddags ten *negen* uren, van de Boedels C. A. FISCO, A. NIJS, C. L. JACOT DES COMBES, M. C. BADER en F. BARTELINK.

Paramaribo, den 23 Mei 1840.

De Secretaris *ad interim*,
F. C. COBLIJN.

(20243) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal over *een* jaar en *zes* weken, te rekenen van den dag waarop de na te noemene Plantaadje onder Sequestratie is overgenomen, dag en datum nader te bepalen, publiek bij Executie verkoopen:

De PLANTAADJE *KENT*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, ter regterhand in het opvaren, bekend onder het merk H. No. 1; aankomende den Boedel wijlen JOHN HEWITT, op den *negenden Maart 1800 Veertig*, onder Sequestratie gebragt.

Paramaribo, den 22 Mei 1840.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN WELDADIGHEID.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij, het houden eener openbare Vergadering, tot het doen van het *Verslag over het Jaar* 1839, bepaald hebbende op Vrijdag den 29sten dezer maand; heeft de eer, ter kennisse van het Algemeen en van derzelver Leden in het bijzonder, te brengen, dat deze Vergadering zal plaats hebben des morgens ten *half negen* ure, in het Kerkgebouw der EVANGELISCHE LUTHERSCHE GEMEENTE alhier.

Het HOOFD-BESTUUR voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij, als de overige Ingezetenen dezer plaats, ten vriendelijkste uit, deze Vergadering bij te wonen, en door een talrijk opkomst den luister der plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, den 21 Mei 1840.

De Algemeene Secretaris,
H. F. WESENHAGEN.

☞ Op *MORGEN*, den 24sten Mei, GODSDIENSTOEFENING bij de *Evangelische Luthersche Gemeente.*

Op *DONDERDAG*, den 28sten, Hemelvaartsdag, *Voorbereiding.* — En

Op *ZONDAG*, den 31sten, BEDIENING DES AVONDMAALS, bij de *Hervormde Christelijke Gemeente.*

(20217) Alle degenen die vermeenen mogten, iets van mij te vorderen te hebben, worden verzocht hunne pretentien te presenteren aan den Heer J. C. BENNETT, om betaling te erlangen.

Paramaribo, den 21 Mei 1840.

P. v. CHATILLON.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 21sten dezer, de Nd. Am. Brik Garnet, Kapt. Henry Hodge, van Boston, hebbende 28 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 21sten, het Schip Anna en Susanna, Kapt. J. D. Bos, naar Amsterdam, lading: 237 vaten Suiker, 115 balen heele Koffij, 37 balen schoone Katoen en 3450 ponden oud Koper.

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

DONDERDAG, 21 MEI 1840.

Het HUIS en ERF, aan de Waterkant, Nieuwe Wijk La. B. No. 135 en Oude Wijk La. A. No. 221; aankomende T. B. PARRY privé en qq. *f* 8000. — Opgehouden.

De 48 koppen SLAVEN, aankomende den Boedel JACOT van IMTHURN, zijn familiesgewijze verkocht geworden voor de som van *f* 40,775.

Mengelingen.

REGTSZAKEN IN FRANKRIJK.

VEROORDEELING EENS ONSCHULDIGEN.

In het gehucht Chef-de-la-Ville, tot het kerspel Gaillon, in het Departement de l'Eure, behoorende, woonde voor eenige jaren een man, *Lecomte* genaamd, met zijne vrouw, beide reeds op jaren, en beide achting genietende van hunne naburen, zoo wel als van hunne overige bekenden, met uitzondering van zekere vrouw *Mallet*, die altijd iets nadeeligs van beide wist te zeggen. *Lecomte* was 25 jaren soldaat geweest, en had met eere gediend. Maar hij was arm, en na zijn ontslag bleef hem geen ander middel over om zijn bestaan te vinden, dan als daglooner te arbeiden. Hij was een regte

werkezel, bezocht geene herbergen en leefde zeer stil en ingetogen. Niemand twijfelde aan zijne regtschapenheid. Desniettegenstaande vernam men op eens, dat hij wegens eenen diefstal bij nacht met inklimming en braak beschuldigd was, en eene onteerende straf ondergaan moest.

Inderdaad verscheen *Lecomte* kort daarop voor de assises te Evreux. Vrouw *Mallet* trad als klaagster tegen hem op. Volgen hare verzekering had hij in den nacht tusschen den 5 en 6 Junij bij haar ingebroken, haar contant geld, een zilveren horologie en eene monigte andere voorwerpen gestolen, van welke men er bij een zorgvuldig navorschen verscheidene in zijnen tuin begraven vond, en wel op plaatsen, waar de klaagster zeide, hem in den vroegen morgen bezig gezien te hebben. Met welk eene kalmte en bedaardheid, met welk eene heftigheid en met welk eene toenemende wrevelmoedigheid hij achtervolgens zijne onschuld verzekeren mogt, men gaf geen geloof aan zijne woorden. Immers hij had bij eenige lieden, die als getuigen tegen hem optraden, naar den staat des vermogens van vrouw *Mallet* onderzoek gedaan, en jegens andere zich uitgelaten, dat hij stellig wist, dat gezegde vrouw geld had. Vrouw *Mallet*, wier getuigenis het bezwarendste voor *Lecomte* was, zwoer hoog en laag, gehoord te hebben, dat vrouw *Lecomte* tot haren man zeide: »waarom hebt gij het horologie, dat u noodzakelijk verraden moest, niet naar de maan geworpen, en alleen het kontante geld behouden?"

Zulke en meer dergelijke omstandigheden, schenen den gezworenen genoegzame bewijzen op te leveren, dat de met inbraak gepleegde diefstal bij nacht werkelijk door *Lecomte* gedaan was, weshalve zij hem schuldig verklaarden. Hij werd op den 28 November, 1828, tot zeven jaren galeistraf en openlijke te pronkstelling veroordeeld. Nadat hij een uur lang op de markt te Evreux aan den schandpaal gestaan had, werd hij in April, 1829, naar Bicêtre bij Parijs gebragt, en ging van daar met de zoogenoemde keten der tot dwangarbeid veroordeelden naar Toulon. Na verloop van vijf jaren werd men van zijne onschuld overtuigd. Vrouw *Mallet*, welke in zijn proces zulk eene groote rol gespeeld, en het meeste tot zijne veroordeeling bijgedragen had, omdat zij in zekeren zin de eenige en voornaamste getuige geweest was, werd wegens schriftvervalsching en bedriegerij aangeklaagd en op den 29 Mei, 1830, tot zeven jaren tuchthuisstraf, openbare te pronkstelling en een brandmerk veroordeeld. Het bleek uit de naverschingen, welke gedurende haar proces plaats hadden, zoowel als uit de getuigenis van verscheidene achtenswaardige personen, dat *Lecomte* valschelijk door vrouw *Mallet* beschuldigd was, dat hij haar nooit bestolen had, maar dat de in zijnen tuin gevondene dingen waarschijnlijk door haar zelve daarin verborgen waren geworden. Een tweede onderzoek werd aangevangen en vrouw *Mallet* verscheen andermaal voor het gerigt, aangeklaagd van valsche getuigenis gegeven te hebben tegen eenen onschuldigen, die ten gevolge daarvan was veroordeeld geworden. Overtuigd van haar snood gedrag, werd zij op den 11 December tot acht jaren dwangarbeid verwezen.

Het eerste, wat na zulk eene erkentenis, volgens de beginselen van het gezond verstand had behooren te geschieden, ware ontegenzeggelijk geweest, onmiddellijk bevel te geven tot de vrijstelling van *Lecomte*, en hem eene billijke schadevergoeding voor de geledene onverdiende straf toe te wijzen uit de bezitting van vrouw *Mallet*. In Frankrijk echter gaat men zoo niet te werk. *Lecomte* moest eerst om herzienig en cassatie van zijn vonnis vragen. Alles, wat men voor hem doen konde, was dat men hem iets zachter behandelde, hem tot ligteren arbeid gebruikte, en hem van de misdadigers afscheidde, wier ketenen zoo langen tijd met de zijnen zamengesmeed geweest waren.

Het over *Lecomte* uitgesprokene vonnis werd na twee jaren gecasseerd, niet omdat men zijne onschuld te laat had ingezien, maar onder voorgeven van eene verkeerde toepassing van zeker artikel uit het strafwetboek, en hij en vrouw *Mallet* moesten op den 22 Maart, 1831, voor de assises in Rouaan verschijnen. Aan welk eene vernedering was de ongelukkige tot op dezen dag nog blootgesteld! Niet genoeg, dat men hem onverdiend veroordeeld, dat men hem aan de kaak gezet, dat men hem openlijk als dief en booswicht geschandvlekt en hem in eenen slavenkerker geworpen had, te midden van de grootste misdadigers; hij moest ook nog geboeid, in de kleeding der galeiboeven, van Toulon naar Rouaan, geheel Frankrijk doorsnijden, en alleen aan zijne geknakte gezondheid en aan de onmogelijkheid, om eene zoo verre reis te voet af te leggen, had hij het te danken, dat hij op eene ellendige kar gezet, en onder het geleide van eenen gendarme van dorp tot dorp, van stad tot stad vervoerd werd.

Gedurende eene zoo pijnlijke reis worstel le vrouw *Mallet* met den dood. Op haar ziekbed kwam zij tot bekentenis van haar schandelijk gedrag. Zij beschuldigde zich zelve en regtvaardigde *Lecomte* geheel en al. Eenige dagen voor dat hij Rouaan bereikte, gaf zij onder de ontzettendste smarten den geest. Wij behoeven niet te zeggen, dat *Lecomte* ditmaal door de gezworenen eenparig voor niet schuldig verklaard en diensvolgens vrijgesproken werd.

»Daarna," voegt het *Journal de Rouen* er bij, »deed ieder een, wat hij verschuldigd was. Gezworenen, overheids personen, advokaten, toeschouwers, allen schonken een weinig geld aan den armen *Lecomte*, wiens vrouw in de diepste ellende versmachtte, en wiens verblijf van 14 maanden in den slavenkerker hem meer aangetast, meer verouderd had, dan 20 veldtogten in staat zouden geweest zijn te doen.

Sedert schijnt men den beklagenswaardige te eenenmale vergeten te hebben. Oud, bij voortduring sukkelende, onvermogend, om meer te werken, ziet hij zich in de treurige noodzakelijkheid gebragt om te bedelen, ten einde een sober levensonderhoud te vinden. Niet alleen is hem uit de nalatenschap van *Mallet* (wier man zich, ter oorzake van eene criminele misdaad, insgelijks sedert verscheidene jaren op de galeijen bevindt) geene de minste schadevergoeding geregtelijk toegewezen geworden, hij heeft ook zelfs van den kant der regering voor zijne vroegere trouwe diensten en zijne latere onverdiende rampen geene ondersteuning bekomen, weshalve hij zich bijna gedwongen ziet, zijne nietschuldigverklaring te betreuren, en zich in den slavenkerker terug te wenschen, waar hij ten minste geen nood had, om van honger om te komen.

»Wij zijn in één schip, zeggen wij, en wij geven te kennen, dat wij deelen lotgenooten zijn; maar, die eerst in de boot is, heeft keur van riemen, en wij leeren er door, dat voortvarendheid, in het behartigen van zaken, eene zeer aanteprijzene hoedanigheid is: naar onzen aard beminnen wij den man, die, vijand van alle omwegen, opregt en getrouw te werk gaat, en wij zeggen van hem: hij vaart regt door zee; terwijl wij tegen een ander, wiens sprakelooze achterhoudenheid ons argwaan baart, en weêrzin verwekt, het stille waters hebben diepe gronden, uitspreken: in onze bespiegelingen gaan wij den loop der dingen na, en letten op de verschillende lotgevallen der menschen; ruimschoots zeilt hij, zeggen wij van hem, wien geene hinderpalen beletten, om het zeil of den schoot te vieren; met andere woorden: hij zeilt met een loopenden spriet, een klein windken deert hem niet: in een tegenovergesteld geval bevindt zich een ander, en hij moet het schip bij den wind houden; genen zien wij gelukkig voortgaan, en het waait hem dan regt in zijne ziel; de voorspoed blijft hem bij, en het is met hem voor den wind; belemmert hem verder niets, dan hetgeen naauwelijks opmerking verdient, dan stuit hem geene vaart; maar wordt het van ernstiger aard, dan roept men hem toe: leg de riemen in, tegen stroom is kwaad zwemmen. Hem, die met moeite vele goederen vergâdert, en, uit vrees van verlies, ze met groote bezorgdheid gadeslaat, roept men toe: hoe meerder visch, hoe droever water, — groote visschen scheuren 't net, en springen uit den ketel.

»Wij maken ons een plan van geluk voor ons volgend leven, en de voorteekenen zijn, bij den eersten stap, dien wij daartoe doen; gunstig; dan is het: goed roeijen onder het staande zeil; goed nevens het schip te zwemmen; doch wij zijn aan tegenspoed onderhevig, wel nu, er komt ligt een rakje in den wind; een kronkel in het touwwerk gevallen, kan de vaart belemmeren, en dan is er eene kinke in den kabel gekomen.

»Men streeft ons in het bejag naar eer en naar voordeel op zijde, dan legt men het tegen ons in den wind, en, wij moeten het over een andere boeg wenden, want, men kan niet altijd bezeilen, hetgeen men bestevende. Daar is er een, die men in zijnen loop wil stuiten, en ziet, men steekt hem de loef af, zijn schip raakt in de lij; ja, hij wordt als nagesleept in de vaart van een ander, hij vaart dan in diens zog, en hij is den wind kwijt; bij grooter tegenspoed moet hij, niet zelden, tegen wind en stroom oproeijen, tot dat eene ligte wending in zijn lot voor hem een labber koeltje wordt, en komt er een luchtje; heeft hij nu de wijsheidsles in acht genomen, en, met bedaardheid op zijne zaken passende, het roer, als het ware, in het water gehouden, dan is hij het hoekje te boven, het gaat weer naar wensch, en het blokje is in het schijfje.

»Er zijn zekere menschen in de zamenleving, welken men het nooit van pas kan maken, die moeijelijk in den omgang zijn, en wij noemen ze lastige zeeschepen; er zijn er, die het hier niet bij laten, en voor wier geweldigen aanval, wanneer eene vlaag van toorn of ontevredenheid hen voortstuwt, men zich wachten moet; dan waarschuwt men ons, dat zij met een opgetogen zeil op ons los komen, dat zij ons aan boord klampen zullen; wij moeten dan een oog in het zeil houden, opdat men niet van ons zeggen kunne, het anker is doorgegaan. Onder het beredeneren van deze wisselvalligheden des levens, in menigen kring van ons gezellig verkeer, verloopt de tijd, en het uur van scheiden is gekomen, doch wij verlaten elkander niet, zonder het nemen van een glaasje op de valreep."

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Noord-Holland, Kapt. Harmen Klaas Ruijl. — Adres bij Gebroeders Reijns. —— Sluit 25 dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Eensgezindheid, Kapt. Casper Meijer. —— Adres bij Gebroeders Reijns. —— Sluit 25 dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Julia, Kapt. J. Hilbrands. — Adres bij Josua Lyon. — Sluit 5 Junij.

Het Nederlandsch Kofschip Concordia, Kapt. B. J. Wijgers. —— Adres bij J. L. Gellée. —— Sluit ultimo dezer.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
23 ZATURDAG.	's morgens	11-15	's avonds	5-15
24 ZONDAG.	»	12-00	»	6-00
25 MAANDAG.	»	12-51	»	6-51
26 DINGSDAG.	»	1-42	»	7-42

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.